

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 92.923 van 1 februari 2001
in de zaken A. 75.326/XIV-412
A.75.387/XIV-414.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaten J.-M. WOLTER en B. VAN HYFTE,
kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
Kroonlaan 340

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Ruandese nationaliteit, op 13 augustus 1997 heeft
ingediend om de vernietiging te vorderen van de
beslissing van 24 juni 1997 van de Vaste
Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste
Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd haar in de
hoedanigheid van vluchteling te erkennen;

Gezien een tweede verzoekschrift dat
dezelfde verzoekster op 19 augustus 1997 heeft
ingediend om de vernietiging te vorderen van het bevel
om het grondgebied van het Rijk te verlaten, dat haar
op 10 juli 1997 ter kennis werd gebracht;

Gelet op de arresten nrs. 73.761 en 73.776
van 19 mei 1998 waarbij de schorsing van de
tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen wordt
verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories
van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 19 mei 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 28 november 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 december 2000;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat B. VAN HYFTE, die verschijnt door de verzoekende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de samenvoeging van de beroepen.

Overwegende dat het bevel om het land te verlaten, dat in het tweede beroep wordt aangevochten, steunt op verzoeksters niet-erkenning als vluchteling, welke beslissing het voorwerp van het eerste beroep uitmaakt; dat in het belang van een goede

rechtsbedeling het dan ook wenselijk is beide beroepen wegens verknochtheid samen te behandelen en te berechten;

2. Over de gegevens van de zaken.

Overwegende dat de gegevens van de zaken als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. XXX van Ruandese nationaliteit, komt op 26 mei 1996 in België aan en vraagt op 18 juni 1996 de erkenning inde hoedanigheid van vluchteling aan.

2.2. Deze aanvraag wordt op 11 februari 1997 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt verworpen :

"(...)

De nationalité rwandaise, l'intéressée serait entrée dans le Royaume le 26 mai 1996 munie de son passeport rwandais revêtu d'un visa Schengen. Elle s'est déclarée réfugiée le 18 juin 1996.

A ses dires d'ethnie tutsi, elle rapporte qu'elle aurait eu avant le génocide de 1994 un ami hutu dont le père aurait été un Interahamwe. Lorsque les massacres ont commencé, elle aurait fuit vers Cyangugu puis vers Bukavu où elle aurait à nouveau été menacée lorsque les réfugiés ont massivement fuit vers le Zaïre après la prise du pouvoir par le FPR (Front Patriotique Rwandais). Elle serait alors retournée au Rwanda. Elle y aurait retrouvé la maison familiale détruite et aurait dès lors habité chez une voisine. Les gens du voisinage l'auraient accusée d'avoir vécu avec un interahamwe et d'être revenue pour les espionner. Elle aurait alors repris les cours dans l'école où elle étudiait à Nyanza. Elle aurait obtenu son diplôme en janvier 1995 et serait retournée dans son quartier. Elle aurait à nouveau eu des problèmes avec les militaires. Le 3 mars 1995 dans la soirée, quatre personnes seraient en effet venues chez elle et l'auraient emmenée à la Brigade de Muhima. Elle y aurait été interrogée, insultée et battue. Elle aurait été relâchée après deux jours. On lui avait imposé de se présenter à la brigade tous les deux mois, ce qu'elle aurait dû

faire jusqu'au mois de juillet 1995. Par après, les gens qui auraient massacré sa famille seraient revenus au Rwanda. elle aurait déclaré à la commune que ces personnes auraient massacré sa famille. Ils auraient été arrêtés au mois d'août 1995 à la brigade de Muhima mais auraient été relâchés deux mois plus tard.

Ces gens auraient menacé l'intéressée. Elle aurait donc cherché à fuir son pays pour la Belgique.

En dépit d'une décision d'examen ultérieur prise au stade de la recevabilité par le Commissaire général, force est de constater que divers éléments sont apparus, lors de l'étude de la requête quant au fond qui empêchent de lui accorder foi et partant, remettent en cause les craintes de persécutions dont l'intéressée fait état.

Ainsi, la requérante s'est contredite à plusieurs reprises dans les relations qu'elle a faites des événements qui l'ont amenée à quitter son pays, ce qui éritame la crédibilité que l'on peut accorder à ses déclarations. Notamment, elle disait, lors de l'audition en recours urgent au Commissariat général (le 29 août 1996) avoir été arrêtée par trois soldats le 3 mars 1995. Or, elle a affirmé lors de l'audition au fond tenue au Commissariat général que les personnes qui l'auraient arrêtée le 3 mars 1995 auraient été quatre : deux civils et deux militaires. Par ailleurs, si elle dit avoir été tracassée à cause de l'implication du père de son ami dans le génocide de 1994, elle se contredit cependant sur son appartenance politique. En effet, lors de son audition par les services de l'Office des étrangers (le 18 juin 1996), elle affirmait qu'il était membre du MRND (Mouvement Républicain National pour le Développement et la Démocratie) alors que lors de l'audition au fond au Commissariat général elle le déclarait membre du MDR, parti dont elle ignore de surcroît la signification du sigle (Mouvement Démocratique Républicain).

De surcroît, l'intéressée a manifestement tenté de tromper les autorités belges en déclarant qu'elle n'avait fait elle-même aucune démarche pour obtenir le visa avec lequel elle aurait voyagé vers la Belgique. Elle a notamment déclaré n'avoir rempli aucun document dans ce cadre. Or, il ressort de renseignements obtenus auprès de notre poste diplomatique à Kigali qu'elle a elle-même rempli sa demande de visa à l'Ambassade d'Allemagne. En effet, ce document est revêtu de sa signature.

Par ailleurs, il ressort de son questionnaire de demande de visa que seul son père serait décédé (page 2, question n/8) alors qu'elle a déclaré, dans le cadre de sa demande d'asile en Belgique d'une part que ses deux parents seraient décédés

(audition par les services de l'Office des étrangers, le 18 juin 1996) et d'autre part que ses parents et trois frères et soeurs auraient été massacrés (questionnaire et audition au Commissariat général) alors qu'elle n'avait pas dit aux services de l'Office des étrangers qu'elle aurait eu des frères ou des soeurs (voy. la question n/10 du rapport d'audition de l'Office des étrangers).

Enfin les derniers problèmes évoqués par la requérante remontent au mois d'août 1995, elle déclare être menacée depuis son retour au Rwanda en juillet 1994, mais elle ne quitte son pays que le 25 mai 1996 (alors qu'elle était en possession de son visa Schengen dès le 7 mai 1996). Ce manque d'empressement à quitter le Rwanda démontre l'absence de crainte dans le chef de l'intéressée.

En conclusion, les éléments du dossier ne permettent pas de considérer que l'intéressé a quitté son pays par crainte au sens de l'art. 1er, par. A, al. 2 de la Convention de Genève du 28 juillet 1951. Partant, il n'y a pas lieu de lui reconnaître la qualité de réfugiée.

(...).".

2.3. Verzoekster tekent op 25 februari 1997 in het Frans tegen deze weigeringsbeslissing hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

2.4. Dit beroep wordt opgeroepen op de zitting van 24 juni 1997. Op deze zitting wordt verzoekster gehoord. Haar raadsman kan niet worden gehoord daar hij zich niet uitdrukt in de taal van de rechtspleging.

2.5. Dezelfde dag neemt de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de in het eerste verzoekschrift bestreden beslissing, waarbij het beroep ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en haar derhalve de erkenning in de hoedanigheid van vluchteling wordt geweigerd. Deze beslissing rust op volgende redengeving :

"Overwegende dat appellante verklaart de Rwandese nationaliteit te hebben en van tutsi-origine te

zijn; dat zij voor de genocide van 1994 een hutu-vriend had wiens vader tot de Interahamwe behoorde; dat zij na de moord op haar ouders vluchtte naar Cyangugu en later naar Bukavu; dat zij na de machtsovername van het Front Patriotique Rwandais (FPR) terugkeerde naar Rwanda; dat haar vroegere burens haar beschuldigden samen te hebben gewoond met een Interahamwe en terug te zijn gekeerd om te spioneren; dat zij de lessen op school in Nyanza hervatte en na het behalen van haar diploma in januari 1995 terugkeerde naar haar voormalige woonwijk; dat de personen die haar familie uitmoordden na hun terugkeer uit Zaïre werden aangehouden in augustus 1995 nadat appellante hen had aangegeven; dat voormelde personen na twee maanden echter vrijkwamen en appellante bedreigden; dat zij hierop besloot haar land te verlaten om op 26 mei 1996 in België toe te komen;

Overwegende dat appellante tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de moord op haar familieleden; dat zij ter zitting stelt dat tijdens de slachtpartijen die zich in Rwanda voordeden in april 1994 haar beide ouders, twee broers en een zus werden vermoord; dat uit de stukken van het dossier echter blijkt dat zij op haar aanvraagformulier tot het bekomen van een visum enkel haar vader als overleden zijnde vermeldde; dat zij tijdens het verhoor op de Dienst vreemdelingenzaken dat plaatshad op 18 juni 1996 nooit heeft aangegeven dat zij broersen zussen had; dat het uitmoorden van familieleden een bijzonder ernstig vergrijp is waardoor bij gevolg tegenstrijdige verklaringen hieromtrent enige scepsis opwekken met betrekking tot de geloofwaardigheid van het relaas;

Overwegende dat luidens het beroepsverzoekschrift dat door appellantes raadsman werd neergelegd, appellantes vrees voor vervolging in hoofdzaak haar oorsprong vindt in de vrijlating van de moordenaars van haar ouders; dat deze personen immers na twee maanden vasthouding in december 1995 terug vrijkwamen; dat het dan ook verwondering opwekt dat appellante niettegenstaande zij reeds in het bezit was van een paspoort sedert september 1994 slechts op 26 mei 1996 naar België kwam; dat de weinige haast die appellantes vertrek kenmerkt niet van die aard is om te besluiten dat zij om reden van en gegronde vrees voor vervolging overeenkomstig artikel 1 A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 haar land heeft moeten verlaten;

Overwegende tenslotte dat voormelde advocaat ter zitting een stuk neerlegt dat is opgesteld in de Franse taal; dat bij beslissing van 26 februari 1997 van de eerste voorzitters, gezamenlijk

optredend, het Nederlands als taal van de rechtspleging is bepaald; dat dient vastgesteld dat voormeld stuk niet in de taal van de procedure werd opgesteld; dat derhalve met dit stuk geen rekening dient gehouden;

Overwegende dat, in acht genomen wat vooraf gaat appellant niet als vluchteling in de zin van artikel 1 A (2) van voormeld Verdrag kan beschouwd worden";

2.6. Verzoekster krijgt op 10 juli 1997 het bevel om het grondgebied van het Rijk uiterlijk op 9 augustus 1997 te verlaten. Dit bevel, dat op haar niet-erkenning als vluchteling steunt, wordt in het tweede verzoekschrift aangevochten.

3. Over de gegrondheid van het eerste beroep (beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen).

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het eerste middel de schending aanvoert van artikel 16 van het Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling, van de artikelen 6 en 13 van het EVRM, van artikel 30 van de gecoördineerde Grondwet, van de artikelen 57/18 en 57/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 41 en 42 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat haar beroep in de Nederlandse taal door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen behandeld werd en het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing in de Nederlandse taal, terwijl ze bij haar aankomst in België gebruik maakte van de Franse taal, de volledige procedure voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor

de vluchtelingen en de staatlozen in de Franse taal geschiedde, ze werd bijgestaan door een advocaat ingeschreven bij de Franse Orde van Advocaten bij de balie te BRUSSEL, welke advocaat de Nederlandse taal niet machtig is en er ter zitting een nota werd neergelegd waarin het handhaven van de Franse taal werd gevraagd; dat ze in ondergeschikte orde opwerpt dat artikel 8, § 2, van de wet van 10 juli 1996 op grond waarvan de bestreden beslissing in de Nederlandse taal werd genomen, een schending uitmaakt van de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet, in zoverre deze wet een verschillende behandeling invoert tussen de vreemdeling, die de verklaring of de aanvraag bedoeld in de artikelen 50 en 51 van de wet van 15 december 1980 heeft afgelegd voor de inwerkingtreding van de wet van 10 juli 1996 en de vreemdeling dewelke dezelfde verklaring na de inwerkingtreding van deze wet heeft afgelegd, dat voor de eerste die eerste voorzitters van de Vaste Beroepscommissie gezamenlijk de taal van de rechtspleging kunnen bepalen wanneer de vreemdeling niet voor het Nederlands of het Frans als taal van de rechtspleging heeft gekozen of indien hij verklaart de hulp van een tolk nodig te hebben zonder hierbij rekening te moeten houden met de taal van het voorafgaande onderzoek, terwijl voor de laatste overeenkomstig artikel 51/4, § 3 van de wet van 15 december 1980 de Vaste Beroepscommissie wel gebonden is door de taal dewelke in de voorafgaande procedure is gekozen of bepaald; dat ze dienaangaande overeenkomstig artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 verzoekt een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof voor te leggen;

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat in het beroepsverzoekschrift geen uitdrukkelijke keuze van taal werd gedaan, dat de

eerste voorzitters bijgevolg op wettelijke basis de taalkeuze hebben gedaan, dat er geen aanleiding is tot een prejudiciële vraag nu de wet aan de basis ligt van de prejudiciële beslissing;

3.1.3. Overwegende dat de schending van artikel 16 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchteling, ondertekend te GENEVE op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, niet dienstig wordt ingeroepen, nu de Vaste Beroepscommissie het beroep van verzoekster niet omwille van een onregelmatigheid van de rechtsingang heeft afgewezen, doch integendeel ten gronde heeft behandeld; dat artikel 6.1 EVRM in deze niet toepasselijk is daar de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen geen uitspraak over burgerlijke rechten noch over de gegrondheid van een strafvervolgung doet; dat daargelaten of artikel 13 EVRM in deze wel van toepassing is -m.a.w. of verzoekster zich wel kan beroepen op een door het EVRM gewaarborgd recht- een beroep niet zijn daadwerkelijk karakter verliest om de enkele reden dat men als vreemdeling niet onvoorwaardelijk zelf de taal van de rechtspleging kan kiezen of omdat hij deze taal niet machtig is; dat de artikelen 41 en 42 van de gecoördineerde wetten op het gebruik der talen in bestuurszaken niet van toepassing zijn, nu een bijzondere wetsbepaling het gebruik der talen voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen regelt, in casu artikel 8, § 2, vierde lid, van de wet van 10 juli 1996; dat artikel 30 van de Grondwet niet de vrije keuze van de rechtsplegingstaal waarborgt; dat dit artikel bepaalt dat het gebruik van de in België gesproken talen vrij is en dat het niet kan worden geregeld dan door de wet en alleen voor handelingen van het openbaar gezag en voor gerechtszaken; dat de wetgever het taalgebruik in asielzaken heeft geregeld in artikel 51/4 van de wet

van 15 december 1980 (definitief regime) en in artikel 8, § 2, van de wet van 10 juli 1996 (overgangsregeling); dat verzoekster in de beroepsakte aan de Vaste Beroepscommissie niet voor een bepaalde rechtsplegingstaal koos, maar wel te kennen gaf de hulp van een tolk nodig te hebben; dat overeenkomstig het bepaalde in artikel 8, § 2, vierde lid, van de wet van 10 juli 1996 het de eerste voorzitters van de Vaste Beroepscommissie dienvolgens toekwam de taal van de rechtspleging te bepalen; dat deze overgangsbepaling aansluit bij de definitieve taalregeling vervat in artikel 51/4 van 15 december 1980; dat luidens deze bepaling de taal van het onderzoek door de Minister of zijn gemachtigde wordt bepaald "in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties" wanneer de vreemdeling niet het Nederlands of het Frans heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen; dat het onmiskenbaar de bedoeling van de wetgever is geweest dat ook in de overgangsregeling de taalkennis en het taalgebruik van de vreemdeling en/of zijn raadsman moeten wijken voor de dienstnoodwendigheden; dat de eerste voorzitters dan ook volkomen terecht de rechtsplegingstaal uitsluitend in functie van de "goede werking van de dienst" hebben bepaald; dat, wat het middel in ondergeschikte orde betreft, opgemerkt moet worden dat de beweerdde schending van het gelijkheidsbeginsel voor het eerst voor de Raad van State wordt ingeroepen; dat verzoekster heeft nagelaten deze grief aan het oordeel van de Vaste Beroepscommissie te onderwerpen, hoewel ze daartoe de mogelijkheid had; dat als administratieve cassatierechter de Raad van State enkel kennis kan nemen van middelen, die de partijen voor de feitenrechter hebben ingeroepen; dat het middel "in ondergeschikte orde" dan ook niet in aanmerking kan

worden genomen; dat in zoverre het eerste middel ontvankelijk is, het niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat in het tweede middel verzoekster de schending aanvoert van artikel 57/12, vierde lid van de wet van 15 december 1983 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 8 van het koninklijk besluit van 19 mei 1993 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, doordat de bestreden beslissing werd genomen door een alleenrechtsprekend lid van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen zonder dat werd vastgesteld dat het beroep onontvankelijk of kennelijk ongegrond is;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij zich wat dit middel betreft naar de wijsheid van de Raad van State gedraagt;

3.2.3. Overwegende dat noch artikel 57/12, vierde lid, van de wet van 15 december 1980, noch artikel 8 van het koninklijk besluit van 19 mei 1993 voorschrijft dat in het dispositief van de eindbeslissing desgevallend uitdrukkelijk moet worden vermeld dat het beroep kennelijk ongegrond is; dat bij beschikking van 14 mei 1997 de gemachtigde bijzitter besliste het beroep van verzoekster zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen omdat dit beroep hem na inzage van het verzoekschrift kennelijk ongegrond voorkwam; dat door zelf als alleenrechtsprekend lid over het beroep van verzoekster uitspraak te doen en de behandeling ervan derhalve niet naar een drieledige kamer te verwijzen, de gemachtigde bijzitter impliciet maar zeker te kennen heeft gegeven dat zijn eerste indruk naderhand werd bevestigd en het beroep inderdaad als kennelijk

ongegrond moet worden aangemerkt; dat het tweede middel niet gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat in het derde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, verzoekster laat gelden dat de motieven tot verwerping van haar asielaanvraag niet afdoende zijn in zoverre in de bestreden beslissing wordt erkend dat het uitmoorden van familieleden een bijzonder ernstig vergrijp is, doch anderzijds men de asielaanvraag verwerpt om redenen van "enige scepsis", dewelke door een tegenstrijdige verklaring omtrent dit feit zou zijn afgelegd, dat het motief geput uit "enige scepsis" dewelke door bepaalde verklaringen wordt opgewerkt, geenszins als afdoende kan worden beschouwd;

3.3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de Vaste Beroepscommissie het beroep heeft verworpen enerzijds op basis van tegenstrijdige verklaringen en anderzijds omwille van "de weinige haast" die verzoeksters vertrek heeft gekenmerkt;

3.3.3. Overwegende dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen niet van toepassing is op beslissingen van een administratief rechtscollege, zoals de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen; dat mag worden aangenomen dat men de schending beoogt aan te voeren van artikel 57/22 van de wet van 15 december 1980, luidens welke bepaling de beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor de vluchtelingen met redenen moet worden omkleed; dat naar het oordeel van de Vaste Beroepscommissie het uitmoorden van verzoeksters familie een dermate belangrijke gebeurtenis was, dat het twijfelachtig was of ze

daaromtrent tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd, indien dit feit aan de realiteit beantwoordde; dat verzoekster eraan voorbijgaat dat deze scepsis of twijfel niet het enige motief van de bestreden beslissing is; dat deze inzonderheid immers is gebaseerd op het gebrek aan haast waarmee ze haar land na de vrijlating van de moordenaars van haar ouders had verlaten, hoewel ze daartoe de mogelijkheid bezat; dat zoals uit de bestreden beslissing genoegzaam blijkt, de al gerezen twijfel door deze incoherentie zodanig werd versterkt dat geen geloof kon worden gehecht aan het volledige vluchtverhaal; dat zodoende afdoende werd aangegeven waarom betrokkene niet als vluchteling werd erkend; dat het derde middel niet gegrond is;

4. Over de gegrondheid van het tweede beroep (bevel om het land te verlaten).

Overwegende dat verzoekster de bestreden maatregel onwettig acht omdat hij de uitvoering is van een beslissing van de Vaste Beroepscommissie die zelf onwettig is; dat indien de Raad zie supra sub 3 het beroep tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie verwerpt, deze uitspraak definitief wordt en de onwettigheid ervan niet langer kan worden aangevoerd,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De zaken nrs. A 75.326/XIV-412 en 75.387/XIV-414 worden gevoegd.

Artikel 2.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op achtentwintigduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzitting, op een februari tweeduizendeen, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.